

Το κορίτσι της βροχής

Φοβάμαι ότι κάποτε θα έχω γεράσει και θα λέω στα παιδιά μου για σένα και δε θα με πιστεύουν. Έχει περάσει ήδη ένας χρόνος, θα γράψω τα πάντα που ζήσαμε, γιατί φοβάμαι ότι και εγώ θα αρχίσω να πιστεύω τους φίλους μου και να λέω ότι όλα αυτά ήταν ένα όνειρο.

Όλα άρχισαν το φθινόπωρο. Πρώτη φορά έφευγα από το σπίτι μου. Σαν να το ζω τώρα, η μαμά μου να με αγκαλιάζει σφιχτά και τα ματιά της σταχτιά, αν είχε η λύπη χρώμα αυτό θα είχαν. Το ένιωθα, έτοιμη να ξεσπάσει σε κλάματα κι όμως ούτε δάκρυ, πάντα περήφανη. Μπήκα στο πλοίο και σαν κάτι να άλλαξε, σαν να μην ήμουν ποτέ εγώ. Ξέχασα τα πάντα και απλά εξερευνούσα προσεκτικά το κατάστρωμα. Δεν κοιμήθηκα ούτε λεπτό, σκεφτόμουν πώς θα είναι η καινούρια μου ζωή. Έτσι βρέθηκα στην Αθήνα μόνη μου σε αυτήν την τεράστια πόλη που με έκανε να νιώθω μικροσκοπική. Εύχομαι να μπορούσα να θυμηθώ όλα αυτά που έζησα πριν σε γνωρίσω. Τότε δεν μετρούσα τον χρόνο. Βρήκα σπίτι, άρχισαν τα μαθήματα στην σχολή σαν απλά να ανοιγόκλεισα τα ματιά μου.

Ένα απόγευμα, βγήκα στο μπαλκόνι να μαζέψω τα ρούχα. Ξαφνικά μια φωνή με ρώτησε «άραγε πόσες σταγόνες έχει η βροχή;». Τα έχασα. Έβγαλα έναν παράξενο ήχο από το στόμα μου, σαν μικρή κραυγή.

- "Πόσες σταγόνες έχει η βροχή;" επανέλαβε η ίδια λεπτή φωνή πιο σπαρακτική τώρα και γεμάτη απορία.

- Δεν ξέρω... ψέλλισα δειλά. Πρώτη φορά στη ζωή μου ένιωθα τόσο μικρή και κουτή, παρόλο που μου είχαν κάνει την πιο εύκολη ερώτηση, όμως εγώ δεν ήξερα τι να απαντήσω..

- Ποια είσαι; Δεν μπορώ να σε δω, είναι ο τοίχος που χωρίζει τα μπαλκόνια μας.. είπα

- Με λένε Άννα θες να γίνουμε φίλες; απάντησε. Ακούγοντας την, εύκολα κατάλαβα ότι ήταν παιδί και μάλιστα μικρό.

- Πόσο είσαι; Γιατί είσαι έξω με τέτοιο καιρό; Οι γονείς σου πού είναι; Και δεν σου έχουν μάθει να μην μιλάς σε ξένους; Δεν φοβάσαι; Και όσο για την ερώτηση σου δεν υπάρχει απάντηση.

Σιωπή. Μετά από λίγο άκουσα την πόρτα του διπλανού μπαλκονιού να κλείνει. Όλο το απόγευμα σκεφτόμουν πώς φέρθηκα. Μου θύμισα τον μπαμπά μου πάντα σοβαρός και με ένα βλέμμα γεμάτο ειρωνεία σε διαπερνούσε και σε έκανε αόρατο και ασήμαντο. Τώρα συνειδητοποίησα ότι ήταν ένα κοριτσάκι που απλώς μου ζήτησε να γίνουμε φίλες και εγώ ξέχασα ότι κάποτε και εγώ ήμουν ένα τέτοιο κοριτσάκι.

Μόλις ξύπνησα πήρα ένα γρήγορο πρωινό για να βγω έξω, με την ελπίδα ότι θα με είχε συγχωρήσει. Έκανε κρύο αλλά εγώ περίμενα και κοιτούσα τους ανθρώπους που περνούσαν.

- Άραγε τι να σκέφτονται; ακούστηκε από το διπλανό μπαλκόνι. Έμεινα έντρομη, σαν η σκέψη μου να έβγαλε φωνή και την άκουγα μέσα από τον τοίχο.

- Δεν ξέρω ..συγγνώμη για ε..

- «Βλέπεις εκείνη την κοπέλα;» με διέκοψε. Είναι χαρούμενη, μάλλον ερωτευμένη φαίνεται από το πρόσωπο της, τόσο φωτεινό...Φαίνεται στα ματιά της, λάμπουν... είναι περιποιημένη μάλλον τον περιμένει

Προσπαθούσα να την παρατηρήσω να καταλάβω πού τα βρήκε όλα αυτά η Άννα ή αν απλά ήταν η παιδική της φαντασία...μάταια το πρόσωπο της κοπέλας δεν μου έβγαζε καμία αίσθηση έρωτα ή χαράς. Για μένα ήταν σαν τους άλλους κατοίκους της γκρίζας μεγάλης πόλης, όλο νεύρα, άγχος και παράπονα. Γέλασα με την αφέλεια της μικρής...

Πήγα να φέρω κάτι ζεστό να βάλω. Όταν βγήκα ξανά, η κοπέλα ήταν μαζί με ένα αγόρι, μάλιστα ήταν γαντζωμένη από πάνω του. Τότε ακούστηκε ένα απαλό γέλιο που με παρέσυρε και εμένα.

- Δεν μου απάντησες, τελικά θες να γίνεις φίλη μου;

- Μα δεν σε ξέρω. ούτε καν σε έχω δει.

- Ε και; Έχει σημασία το πώς είμαι; Ίσως είμαι μαύρη ή άσπρη ίσως είμαι κοντή ή μήπως ψηλή; Αυτό θα αλλάξει κάτι; Μην γίνεσαι σαν τους μεγάλους.

Και η πόρτα έκλεισε. Για άλλη μια φορά έμεινα άφωνη...Σκεφτόμουν όλα αυτά που μου είπε. Μα έτσι δεν γίνεται πάντα; Όταν βλέπεις έναν άνθρωπο, καταλαβαίνεις πολλά...ή μήπως όχι; Και αυτό που είπε στο τέλος «μην γίνεσαι σαν τους μεγάλους». Μα είμαι μεγάλη, έτσι νομίζω. Ποτέ δεν ένιωσα παιδί. Ούτε όταν ήμουν στο δημοτικό. Λες και γεννήθηκα ενήλικας. Αλλά και πάλι η σκέψη μου έλεγε ή μήπως όχι;

Το βράδυ γύρισα αργά και σαν κάτι να με τραβούσε στο μπαλκόνι.

- Φοβήθηκα ότι δεν θα ερχόσουν, ακούστηκε.

- Ήμουν έξω γιατί δεν κοιμάσαι; Είναι αργά

- Ναι ίσως, είναι, αλλά έχω καιρό να κοιμηθώ και κάτι τέτοιες ώρες η πόλη μας είναι τόσο όμορφη και ήρεμη και η μυρωδιά από την βροχή είναι ακόμα εδώ. Μην φύγεις!

- Μα τώρα ήρθα, της απάντησα.

- Όχι, όχι δεν καταλαβαίνεις. Μην φύγεις, τουλάχιστον μέχρι το καλοκαίρι

- Δεν θα φύγω.. αλλά γιατί;

- Τίποτα καληνύχτα.. είπε και η φωνή της έσπασε.

Κάθε μέρα έβγαινα στο μπαλκόνι, από την ώρα που γύριζα από τη σχολή μέχρι αργά το βράδυ. Είχα αγαπήσει την Άννα...η παιδικότητά της, η αγάπη της για την ζωή, οι παρατηρήσεις της για τους ανθρώπους μέρα με την μέρα με έκαναν να την λατρεύω. Κάθε φορά που μιλούσαμε, προσπαθούσα να κάνω μια εικόνα. Άθελα μου όταν έβλεπα κορίτσια στο δρόμο την συνέκρινα, αλλά ποτέ δεν θα μπορούσα να πω με σιγουριά ότι ήταν αυτή. Τη φανταζόμουν ψηλή ή μήπως κοντή; Τα μάτια της μπλε όχι μάλλον πράσινα, μπορεί και μαύρα.

Η καθημερινότητα με έπνιγε. Αυτή η πόλη είχε αρχίσει να σκοτεινιάζει και εμένα.

Είχα αρχίσει να εργαζομαι για να πηγαίνω στην σχολή και πήγαινα στην σχολή για να ζήσω. Για μια ζωή που απλά ευχόμουν να γίνει έτσι. Η μόνη παρηγοριά μου, αυτή η φωνή πίσω από τον τοίχο.

Ένα Σάββατο βράδυ του ίδιου χειμώνα βγήκα στο μπαλκόνι και άναψα ένα τσιγάρο.

- Δύσκολη μέρα και σήμερα. Έχω βαρεθεί, λίγο παραπάνω θάρρος και θα έπεφτα από αυτό το μπαλκόνι.

- Και εγώ; Εγώ δεν είμαι τίποτα; Είπε με δυσκολία αφού την άκουγα ότι δεν άντεχε τον καπνό.

-Εσύ είσαι μικρή. Δεν ξέρεις τι είναι η ζωή, το μόνο που σε νοιάζει είναι αν θα σου πάρουν κανένα καινούριο παιχνίδι. Εσύ θα συνεχίσεις τη ζωή σου όπως ήταν πριν μου μιλήσεις. Εσύ δεν έχεις ακόμη αντιληφθεί την ασχήμια που έχει αυτός ο κόσμος.

- Γιατί δεν πέφτεις λοιπόν; Είναι και αυτή μια εύκολη λύση. Παραπονιέσαι για τον κόσμο και δεν κοιτάς να αλλάξεις τον εαυτό σου, όπως όλοι εσείς οι μεγάλοι. Δεν χρειάζεται να το κάνεις. Είσαι ήδη νεκρή.

Μπήκα προβληματισμένη μέσα και έπεσα στο κρεβάτι. Συνέχεια μέσα στο μυαλό μου επαναλάμβανα «είναι απλά ένα παιδί» ούτε εγώ η ίδια δεν το πίστευα όμως.

Είχα μέρες να βγω στο μπαλκόνι μου. Όλο έβρισκα δικαιολογίες. Δεν μπορούσα να δεχτώ ότι ένα παιδί έθιξε τον εγωισμό μου. Μετά από καιρό όμως κατάλαβα πόσο δίκιο είχε. Έκανα αγώνες για μια καλύτερη ζωή και ξεχνούσα να ζήσω.

- Μικρή μου, θα με συγχωρέσεις άραγε ποτέ; φώναξα. Θέλω να γίνω φίλη σου, αρκεί να είσαι και εσύ δική μου, σε παρακαλώ.

-Είχα καιρό να σε ακούσω και φοβήθηκα ότι δεν θα σε ξανάκουγα. Δεν σου κρατάω κακία. Η ζωή είναι μικρή για να κοιτάζουμε τέτοια ασήμαντα πράγματα και άλλωστε είναι σχεδόν καλοκαίρι.

- Έχεις όλη τη ζωή μπροστά σου, μη γίνεσαι μακάβρια, είπα γελώντας.

- Ίσως

- Τι εννοείς, ίσως; είπα

-Σε παρακαλώ, κάτσε μαζί μου σήμερα, μου απάντησε.

Μιλούσαμε από το πρωί ως το βράδυ σχεδόν όλη τη μέρα, για το αυστηρό αφεντικό μου, που με την παραμικρή αφορμή φώναζε, για τα παιδιά της σχολής που τόσο φοβόμουν να πλησιάσω ακόμα και για τα χρήματα που έπαιρνα τα οποία με δυσκολία μου εξασφάλιζαν ένα μήνα. Η ώρα περνούσε τόσο γρήγορα μαζί της.

Οι μέρες περνούσαν και σιωπή στα μπαλκόνια μας. Κανείς δεν μιλούσε, κανείς δεν γελούσε, είχε εξαφανιστεί. Νόμιζα ότι ήταν κάποιο παιδικό καπρίτσιο ή ότι δεν την άφηναν οι γονείς της να βγαίνει στο μπαλκόνι. Τότε κατηγορούσα τον εαυτό μου.

Μια μέρα το πήρα απόφαση. Θα πήγαινα να χτυπήσω δίπλα.

Πήρα θάρρος και χτύπησα την πόρτα. Κανείς δεν απάντησε. Ξαναχτύπησα μέχρι που βγήκε μια γριά γυναίκα.

-Γεια σας! Θα ήθελα να μιλήσω στην Άννα, είπα διστακτικά.

- Κοπέλα μου, εδώ δεν μένει καμία Άννα τώρα. Πριν λίγες μέρες νοίκιασα το σπίτι εγώ.

- Αυτοί που έμεναν εδώ τι έγιναν;

-Αχ καλό μου κοριτσάκι, εδώ άκουσα ότι ζούσε μια οικογένεια και είχαν πέντε παιδιά. Το ένα από αυτά είχε καρκίνο, αλλά ήταν φτωχοί, οπότε δεν μπορούσαν να του πληρώνουν τις θεραπείες. Έτσι περίμεναν απλά να έρθει το μοιραίο..

Έμεινα ώρα και την κοιτούσα. Όλα έμοιαζαν με ταινία. Κάθε μέρα μου έλειπε και περισσότερο και με βασάνιζε το ερώτημα αν ήταν αυτή το παιδί που πέθανε...

Ποτέ δεν έμαθα όμως. Πάντα θα την θυμάμαι, μέσα από αυτόν τον χειμώνα που έμαθα να ζω. Θα θυμάμαι πόσο της άρεσε το κρύο και η βροχή.

Τώρα έχει περάσει ένας χρόνος και φοβάμαι ότι αρχίζω να ξεχνάω το γέλιο της. Δεν με συγχωρώ που δεν πρόλαβα να της πω «ευχαριστώ». Φοβάμαι ότι κάποτε θα έχω γεράσει και θα λέω στα παιδιά μου για σένα και δε θα με πιστεύουν και εγώ θα επιμένω σε όλα αυτά που μου έμαθες. Να αγαπώ, να χαίρομαι, να ευχαριστώ για όσα έχω, να ζω την κάθε μου στιγμή και θα τους τονίζω όσο και αν μεγαλώσουν, να μην ξεχάσουν το παιδί που έχουν μέσα τους ή ας πω καλύτερα την μικρή Άννα.